

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. Z.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2013 r., kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 29 marca 2012 r., zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2011 r., na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. i 542 § 3 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1) pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanego o wznowienie postępowania z urzędu,**
- 2) stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.**

UZASADNIENIE

W osobistym wniosku skazany wniósł o wznowienie z urzędu postępowania wobec zaistnienia uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i 85 § 1 i 2 k.p.k., skoro sam obrońca reprezentował pozbawionego wolności wnioskodawcę i współoskarżonego D.M., których interesy pozostawały w sprzeczności. Wnioskodawca był więc pozbawiony obrony.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wyraził umotywowany pogląd o braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy stwierdzić, że skazany zatytułował swoje pismo „wniosek o wznowienie postępowania” a następnie żądał wznowienia postępowania, ale w rzeczywistości jest to wniosek złożony w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizujący uchybienie, i w efekcie obowiązek podjęcia czynności z urzędu. Bowiem w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., postępowanie wznowia się tylko z urzędu. Dlatego wniosek strony o wznowienie postępowania, oparty na wskazaniu uchybienia o charakterze bezwzględnym, jako niedopuszczalny nie podlega rozpoznaniu, nawet gdy ono wystąpiło (pozostawia się go bez rozpoznania – art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.; zob. uchwała z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05 – OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrok z dnia 2 czerwca 2006 r., IV KO 22/05 – OSNKW 2006, z. 7 – 8, poz. 75, postanowienia z dnia 11 marca 2008 r., III KO 76/07 – Lex 359293, z dnia 22 września 2010 r., II KO 48/10 – Lex 844466, z dnia 3 kwietnia 2012 r., IV KO 128/11 – Lex 116361, z dnia 29 sierpnia 2012 r., V KO 9/12 – Lex 1220985).

Można więc tylko stwierdzić, że zasygnalizowana w piśmie skazanego bezwzględna przyczyna odwoławcza nie wystąpiła. Wbrew jego supozycji, lakoniczne wyjaśnienia D. M., odnoszące się wyłącznie do jego osoby (k. 1050 *in fine*), nie stanowiły „jednej z podstaw dowodowych przypisania” M. Z. przestępstwa, co w oczywisty sposób wynika również z uzasadnień wyroków obu Sądów. Interesy oskarżonych nie pozostawały więc w kolizji w rozumieniu art. 85 § 1 k.k. Obrona z wyboru przez jednego adwokata mogła zatem być sprawowana efektywnie i bez uszczerbku dla interesów M. Z. Ustalenia co do jego sprawstwa zostały poczynione tylko na podstawie zeznań czterech funkcjonariuszy Policji działających, „pod przykryciem”. Obrona M. Z. nie wymagała więc podważenia wiarygodności wyjaśnień D. M., czyli dokonania wyboru między jego interesami a interesami wnioskodawcy. Powołany we wniosku judykat (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r., II KK 268/09 – OSNKW – R 2010, poz. 881) zapadł na kanwie innej sytuacji procesowej i choćby dlatego nie mógł mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Z wszystkich przytoczonych względów orzeczono jak na wstępie.